

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Ladislava Derky (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Bc. N. K.**, zastoupené JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. 41539/16/5100-41453-711845, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, č. j. 30 Af 46/2016 - 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 19. 10. 2016 žalobu proti rozhodnutí žalovaného z 21. 9. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 2. 2016, ve kterém správce daně rozhodl o návrhu žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce tak, že tomuto návrhu nevyhověl a movité věci uvedené ve výroku rozhodnutí pod čísly 1 až 23 nevyloučil z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí č. j. 861303/15/2401-80542-404916 ze dne 21. 10. 2015 vůči dlužníkovi Š. K.

[2] Žalobkyně v návrhu z 9. 2. 2016 na vyloučení majetku z daňové exekuce uvedla, že specifikované movité věci převedl dlužník darovací smlouvou uzavřenou s žalobkyní dne 1. 8. 2015 na žalobkyni, tudíž daňová exekuce postihuje věci ve vlastnictví žalobkyně,

nikoliv dlužníka. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správce daně poukázala jak na darovací smlouvu z 1. 8. 2015, tak i na darovací smlouvu z 5. 11. 2015, kterou též správce daně posuzoval a na jejímž základě dlužník převedl na žalobkyni i rodinný dům na adrese D., P. X, a to včetně vybavení bytu. Žalobkyně z uvedeného dovodila, že těmito dvěma darovacími smlouvami byl darován veškerý movitý i nemovitý majetek dlužníka na žalobkyni.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je postaveno na neúčinnosti právního jednání dlužníka, která je stanovena v § 180 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen (daňový řád⁶). Tato neúčinnost nastává ze zákona a správce daně se může domáhat uspokojení své pohledávky také z majetku, který byl neúčinným právním jednáním převeden na jiného, a to bez dalšího rozhodnutí. Obdobná úprava je obsažena v § 260h o. s. ř. Výzva správce daně k podání prohlášení o majetku dle § 180 odst. 1 daňového řádu byla dlužníkovi Š. K. doručena dne 5. 2. 2015 a dlužník byl poučen i dle odst. 6 uvedeného ustanovení. V tomto směru není podstatná námitka žalobkyně (dcery dlužníka), že jí tato výzva nebyla známa.

[4] K žalobní námitce, že darovací smlouva z 1. 8. 2015 pouze písemně potvrzovala již dříve uskutečněný převod vlastnictví specifikovaných movitých věcí na její osobu, krajský soud uvedl, že v této darovací smlouvě dárce Š. K. prohlašuje, že je výlučným vlastníkem veškerého zařízení v rodinném domu P. X, D., že dárce touto smlouvou bezplatně převádí vlastnické právo k movitým a nemovitým věcem na žalobkyni a že obdarovaný uvedený dar přijímá do svého vlastnictví. Následně Š. K. uvedl a potvrdil svým podpisem, že ke dni 14. 9. 2015 náležel do majetku jeho a manželky J. K. i rodinný dům D., P. X, včetně standardního vybavení.

[5] Krajský soud dovodil, že žalobkyni by svědčilo, kdyby prokázala, že specifikované movité věci nabyly od někoho jiného, než od svého otce, nebo že je nabyly od otce přede dnem 5. 2. 2015, kdy jejímu otci byla doručena výzva k podání prohlášení o majetku. Nic z toho, co bylo předloženo a navrženo, neprokazuje, že by žalobkyně vlastnila uvedené movité věci před doručením této výzvy.

[6] K obecné námitce žalobkyně, že šlo o výjimku z právních jednání dle § 180 odst. 6 daňového řádu, krajský soud uvedl, že darování veškerého zařízení v rodinném domě není právním jednáním dlužníka spočívajícím v uspokojování základních životních potřeb.

[7] K žalobní námitce, že již před dnem 23. 1. 2015 užívala žalobkyně specifikované movité věci jako vlastníka, krajský soud uvedl, že je rozdíl mezi užíváním majetku a jeho vlastnictvím. Pokud žalobkyně chtěla vyjádřit, že již před datem 23. 1. 2015 vlastnila uvedené movité věci, tuto skutkovou verzi neprokázala a je s ní v rozporu prakticky vše, co se nachází ve správním spisu a co žalobkyně předložila soudu (viz obě darovací smlouvy i soupis majetku ke dni 14. 9. 2015).

II. Shrnutí argumentů v kasační stížnosti žalobkyně a ve vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Stížnost odůvodnila odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozsudku spočívá podle stěžovatelky v nesprávném právním posouzení otázky darování předmětných movitých věcí. Nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí, shledává v tom, že krajský soud neprovedl výslech Š. K. k otázce, kdy došlo k darování movitých věcí stěžovatelce a zda je nutné uvedené věci zařadit do

pokračování

kategorie uspokojování základních životních potřeb, což je výjimka z neúčinnosti právního jednání.

[9] Již v žalobě (viz odst. 19 žaloby) stěžovatelka tvrdila, že před dnem 23. 1. 2015 užívala specifikované movité věci jako vlastník, nejednalo se tedy o nové tvrzení. K tomuto tvrzení měly být připuštěny stěžovatelkou navržené důkazy. Správce daně nepoučil stěžovatelku podle § 118a odst. 3 a § 119a o. s. ř., z toho důvodu se stěžovatelka nemohla koncentrovat na to, kdy jí byly předmětné movité věci darovány. Podle názoru žalobkyně nelze ve správním soudnictví rigidně lpět na koncentrační zásadě, což je zřejmé i z nálezu Ústavního soudu z 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15. V určitých výjimečných případech mají správní soudy povinnost přihlížet i ke skutkovým a právním novotám nad rámec žalobních bodů. Žalobní body stačí v žalobě popsat obecně a později je rozvést. Toto žalobkyně učinila, když později uvedla, že předmětné věci již dávno jako obyvatel rodinného domu obdržela darem a nakládala s nimi jako vlastník už před darovací smlouvou z 1. 8. 2015. Stěžovatelka setrvává na své námitce, že uvedené věci spadaly do výjimky, u které je dle § 180 odst. 6 daňového řádu vyloučen výkon rozhodnutí.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka po celou dobu řízení o jejím návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce uváděla jako rozhodující skutečnost, že předmětné movité věci vlastní na základě darovací smlouvy z 1. 8. 2015 a netvrdila, že by tato smlouva byla pouze písemným potvrzením dřívějšího převodu. Ani v odvolání proti rozhodnutí správce daně netvrdila, že by se vlastníkem movitých věcí stala již před dnem 5. 2. 2015. Tímto začala argumentovat až v žalobě, tedy až poté, kdy z odůvodnění rozhodnutí žalovaného seznala, že je neúčinné právní jednání daňového dlužníka týkající se jeho majetku se specifikovanými výjimkami, učiněné po doručení výzvy k podání prohlášení o majetku. Převod vlastnického práva učiněný na základě darovací smlouvy z 1. 8. 2015 nemá vůči správci daně žádný účinek s ohledem na § 180 odst. 6 daňového řádu. S ohledem na tuto okolnost nemohly mít na výsledek věci ani vliv navrhované důkazní prostředky. Uspokojováním základních životních potřeb (výjimkou právního jednání stanovenou v § 180 odst. 6 daňového řádu) se zejména rozumí fyziologické potřeby (potřeba vody, potravy, vyměšování atd.), tj. nejdůležitější životní potřeby, které člověk potřebuje k přežití. Ani v případě širšího pojetí nelze pod tyto potřeby podřadit věci sepsané v soupisu z 28. 1. 2016 (např. domácí kino, kávovar, notebook, stůl na biliard, stůl na stolní tenis).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Stěžovatelka spatřuje vadu řízení v tom, že krajský soud přes její návrh nevyslechl dlužníka Š. K., a to za účelem zjištění, kdy byly specifikované movité věci darovány stěžovatelce. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento výsledek by byl zcela zbytečný (bez vlivu na výsledek věci) z důvodů, které objasní níže v části odůvodnění, v níž se bude zabývat koncentrací řízení.

[14] V dané věci je právně významný výklad § 180 odst. 6 daňového řádu: „Právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.“

[15] Z citovaného ustanovení plyne, že pokud po obdržení výzvy správce daně dlužníkem, ve které je dlužník vyzván, aby podal ve stanovené lhůtě prohlášení o majetku (v daném správním řízení obdržel dlužník Š. K. tuto výzvu dne 5. 2. 2015) jsou bez dalšího ze zákona (tj. bez potřeby jakéhokoliv dalšího úkonu, např. odpůrcí žaloby a následného rozhodnutí o odpůrcí žalobě) vůči správci daně neúčinná právní jednání dlužníka (s výjimkami uvedenými v citovaném ustanovení), která se týkají dlužníkovu majetku. Tento výklad stěžovatelka nezpochybnila, nicméně mj. namítla, že i kdyby hypoteticky byly v tomto případě specifikované movité věci převedeny na stěžovatelku až po obdržení výzvy dlužníkem dle § 180 odst. 1 daňového řádu, tyto věci by spadaly do výjimek, u kterých je dle odst. 6 uvedeného ustanovení vyloučen výkon rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že movité věci specifikované ve výroku rozhodnutí pod čísly 1 až 23 nelze považovat za věci, které by se týkaly základních životních potřeb. Navíc je nutno dodat, že nelze nikdy považovat za „uspokojování základních životních potřeb“ (ani za „správu majetku včetně jeho běžné údržby“ nebo za „běžnou obchodní činnost“), převádí-li daňový dlužník na třetí osobu darovací smlouvou jakékoliv movité věci (tedy bez ohledu na jejich povahu), jejichž zpeněžení v exekuci přichází v úvahu.

[16] S ohledem na uvedené závěry není důvodná stížnostní námitka, že i v případě převodu darovací smlouvou uzavřenou po doručení výzvy k podání prohlášení o majetku byla dána výjimka z neúčinnosti právního jednání stanovená v § 180 odst. 6 daňového řádu.

[17] Ústředním tvrzením stěžovatelky je námitka, že již před dnem 23. 1. 2015 (tedy nepochybně před dnem 5. 2. 2015, kdy byla daňovému dlužníkovi doručena výzva z 23. 1. 2015 k podání prohlášení o majetku) byla ústně uzavřena darovací smlouva, kterou před uvedeným dnem daňový dlužník (otec stěžovatelky) převedl specifikované movité věci na stěžovatelku. Nejvyšší správní soud poznamenává, že s ohledem na koncentraci soudního řízení zakotvenou v ustanoveních § 71 odst. 2 třetí věty s. ř. s. („Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“) a § 75 odst. 1 a odst. 2 první věty s. ř. s. („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“; a „Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“) se nejdříve zabýval tím, zda stěžovatelka přípustně vnesla skutkovou námitku, že specifikované movité věci získala na základě ústní darovací smlouvy uzavřené před dnem 5. 2. 2015. Pro správní řízení, na které se vztahuje úprava obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní“ řád), má význam i koncentrace uvedená v § 82 odst. 4 správního řádu („K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přiblížne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“). Avšak daná věc se týká daňového řízení, které je upraveno daňovým řádem a § 262 daňového řádu vylučuje použití správního řádu.

[18] Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že procesní zásada koncentrace není samoúčelná. Jejím smyslem je mj. soustředění všech skutkových tvrzení a návrhů důkazů v případě daňového řízení do řízení před daňovými orgány, aby byla plně objasněna a individualizována skutková podstata projednávané věci a daňové orgány měly k dispozici všechny podklady k právnímu zhodnocení věci (nezanedbatelným důvodem je též zamezení novým účelovým skutkovým tvrzením odvíjejícím se od dosavadního procesního neúspěchu účastníka).

pokračování

[19] Jak v řízení u správce daně o návrhu stěžovatelky, tak i v odvolacím řízení vedeném u žalovaného stěžovatelka argumentovala darovací smlouvou uzavřenou s daňovým dlužníkem dne 1. 8. 2015, přičemž uváděla, že tohoto dne se stala vlastníkem specifikovaných movitých věcí. Tím byl zcela individualizován předmět řízení a není možné, aby v navazujícím přezkumném řízení u krajského soudu či Nejvyššího správního soudu vycházely soudy z jiného skutkového základu, než který řešily daňové orgány.

[20] V uvedené souvislosti je nesprávná představa stěžovatelky, že správce daně měl v řízení aplikovat § 118a odst. 3 a § 119a o. s. ř., tj. vyzvat stěžovatelku k označení důkazů k jejím tvrzením. Zaprvé daňový řád neodkazuje na přiměřené použití těchto ustanovení o. s. ř. Zadruhé ani v civilním řízení by v obdobné procesní situaci nevznikla rozhodujícímu orgánu uvedená poučovací povinnost, neboť stěžovatelka ke svému tvrzení o uzavření darovací smlouvy dne 1. 8. 2015 předložila tuto písemnou smlouvu. Tím stěžovatelka skutkově vymezila rámec svého návrhu (nikdo jiný tak ani učinit nemohl) a správce daně a žalovaný neměli jinou možnost, než z tohoto skutkového terénu vycházet. Dále jak plyne z § 180 odst. 6 daňového řádu, správci daně i žalovanému postačovalo právně posoudit z hlediska uvedeného ustanovení a § 179 odst. 1 daňového řádu, zda se jedná o právně relevantní tvrzení a po tomto zhodnocení již ani nebylo potřebné dokazovat uvedenou darovací smlouvou, neboť tvrzení, které jím mělo být prokázáno, nebylo právně významné.

[21] Uvedenými právními závěry je již předznamenán výsledek této věci, nicméně Nejvyšší správní soud dodává, že je nesprávné i tvrzení stěžovatelky, že skutkovou námitku o uzavření ústní darovací smlouvy před dnem 5. 2. 2015 vznesla v žalobě. V odstavci 19 žaloby, podané dne 19. 10. 2016, sice uvedla, že již před datem 23. 1. 2015 užívala specifikované movité věci jako vlastníka, ale tato poznámka navazovala na předchozí text v odstavci 19, že dne 1. 8. 2015 podepsala darovací smlouvu ve vztahu k přijetí daru, kterým bylo veškeré zařízení rodinného domu a v tomto ohledu jí svědčí dobrá víra, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by nemohla přijmout dar od daňového dlužníka. Dále v předchozím odstavci 18 žaloby stěžovatelka uvedla, že předmětné vybavení domácnosti využívala již dávno před zahájením daňové exekuce. V podání z 15. 11. 2016 stěžovatelka mj. uvedla, že specifikované movité věci byly darovány ústně a předány byly dne 5. 11. 2015. Následně v podání ze 14. 12. 2016, doručeném krajskému soudu téhož dne, stěžovatelka opakuje, že jí byly movité věci darovány ve stejné době, kdy jí byl darován rodinný dům dle darovací smlouvy z 5. 11. 2015.

[22] Z uvedených skutkových tvrzení stěžovatelky plyne, že námitku, že vlastníkem specifikovaných movitých věcí se na základě ústní darovací smlouvy stala již před dnem 5. 2. 2015, vznesla poprvé až v kasační stížnosti. Nicméně i kdyby bylo extenzivně vyloženo tvrzení v žalobě tím způsobem, že tato námitka byla v žalobě vznesena, nic by to neměnilo na závěru, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. by bylo toto nové tvrzení nepřipustné a krajský soud by k němu nemohl přihlídnout.

[23] Skutková podstata, ze které vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí, měla oporu ve správním spisu. Krajský soud neměl důvod provádět dokazování ke zcela jinému skutku (převod vlastnictví specifikovaných movitých věcí před dnem 5. 2. 2015), neboť tento skutek se netýkal správního řízení vedeného správcem daně a žalovaným, a to navíc za procesní situace, kdy ani tento skutek nebyl v řízení u krajského soudu tvrzen.

[24] Stěžovatelka z nálezu Ústavního soudu z 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15 dovozovala, že soudy měly v její věci prolomit výše popsanou koncentrační zásadu. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že právní závěr z uvedeného nálezu je v této věci nepoužitelný,

neboť Ústavní soud posuzoval věc jinou jak po skutkové, tak i právní stránce. Ve věci posuzované Ústavním soudem se jednalo o věc správního trestání (tedy o věc zahajovanou z iniciativy správního orgánu, nikoliv stěžovatele) a v zásadě pouze o otázku právního hodnocení. Ústavní soud v nálezu vyslovil, že pokud již dříve Nejvyšší správní soud posoudil ve vztahu k zadavateli reklamy, kterému byla uložena pokuta za porušení povinnosti stanovené v § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném do 31. 5. 2010, že se nejednalo o nekalou obchodní praktiku, pak měl stejný právní závěr učinit u téže reklamy v řízení se zpracovatelem reklamy podle téhož ustanovení, byť tento zpracovatel nevznesl žalobní námitku proti vyhodnocení obsahu reklamy. Ústavní soud ve svém nálezu akcentoval i specifickou povahu správního trestání, přičemž touto povahou se zevrubně zabýval i v pozdějším rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Jednalo se o usnesení z 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3577/2017 ve kterém bylo uvedeno, že „je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před krajským soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné“. K zodpovězení otázky, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy nových důkazů přípustné, rozšířený senát uvedl, že „[v] rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu“.

[25] Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení v oblasti správního trestání by byla v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Pro oblast správního trestání lze také odkázat na závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, podle kterého „[j]estliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení...“ Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by v oblasti správního trestání byla nová skutková tvrzení uvedena až v odvolacím řízení u správního orgánu, byla by přípustná i přes právní úpravu obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115) a v zákoně o přestupcích č. 200/1990 Sb., účinném do 30. 6. 2017. V novém přestupkovém zákonu č. 250/2016 Sb., účinném od 1. 7. 2017, je tato přípustnost výslovně uvedena v § 97 odst. 1.

[26] Z uvedených závěrů je zřejmé, že výjimky dané specifickou povahou správního trestání nelze mechanicky přenášet do daňového řízení, resp. správního soudnictví netýkajícího se správního trestání. Kromě toho v návrhovém řízení (stěžovatelka podávala návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce) není dán žádný důvod pro tyto výjimky, neboť je vždy na navrhovatel, aby určil předmět řízení obsahem svého návrhu. To se v dané věci

pokračování

stalo - stěžovatelka zcela jasně vymezila důvod (nabytí vlastnictví na základě darovací smlouvy z 1. 8. 2015 ke specifikovaným movitým věcem zahrnutým do exekuce daňového dlužníka), pro který je nutno podle jejího názoru vyloučit podle § 179 odst. 1 daňového řádu majetek z daňové exekuce a správce daně se ani nemohl zabývat jiným skutkem, než který vymezila ve svém návrhu stěžovatelka.

[27] Namítané právní otázky, jakož i skutkové závěry žalovaného, týkající se darovací smlouvy z 1. 8. 2015, posoudil krajský soud správně a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Nejsou proto naplněny důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto žalovanému nepřiznal právo na jejich náhradu a dále z důvodu neúspěchu ve věci rozhodl, že stěžovatelka nemá právo na jejich náhradu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu